

La Locomotora Negra

Una passejada pel món del swing

Tardes al Palau
Dilluns, 11.03.19 – 19h
Sala de Concerts

La Locomotora Negra
Ricard Gili, director

King Porter Stomp (**Morton**)

East st. Louis Toodle-oo | *The Mooche* (**Ellington-Miley**)

Porgy (**McHugh-Fields**)

Handful of keys (**Waller**)

Minnie the moocher (**Calloway-Mills**)

Stan's dance (**Buck Clayton**)

Ain't she sweet (**Ager-Yeller**)

Shyni stockings (**Foster**)

Charlie's choice (**TOPSY**)
(**Christian-Durham-Battle**)

For Lena and Lennie (**Jones**)

Jamboree (**Salvador Font**)

Shakin' the drac (**Ricard Gili**)

I'm coming Virginia (**Heywood-Cook**)

Loungin' at the Waldorf (**Waller**)

Lullaby of birdland (**Shearing-Forster**)

Malibu (**Carter**)

Broadway (**Woode-McRae**)

Hamp's Boogie Woogie
(**Hampton-Buckner**)

Durada del concert: 90 minuts
sense pausa.

El repertori d'aquest concert es
centrarà en els temes del darrer
CD publicat per l'orquestra
titulat *Portraits & Postcards*.

Components de La Locomotora Negra:

Ricard Gili, trompeta
Ivó Oller, trompeta
Miquel Donat, trompeta
Arnau Boix, trompeta
Marc B. Trepata, trombó
Víctor González, trombó
Xavier Trepata, trombó
Oscar Font, trombó
Tomàs González, saxo tenor
Lluís Trepata, clarinet, saxo alt
i clarinet baix
Toni Gili, saxo tenor i saxo
soprano
Ariel Vigo, saxo baríton
Albert Gassull, saxo alt
Cristòfol A. Trepata, piano
Jordi Casanovas, baix
Albert Romaní, guitarra
Carles Gili, bateria

*“És tan clar que som els fràgils infants d’aquell temps, la casa saquejada,
el pis venut! [...]”*

Màrius Sampere – Pendular
Subllum, 2000

Retrats i postals del Swing

Quan avui escolteu, asseguts còmodament a la vostra butaca, totes aquestes músiques, aquest volcà de sons efervescents i ritmes sincopats que ens oferirà La Locomotora Negra, tingueu ben present que tot aquest repertori va ser pensat no pas per ser simplement “escollat” des de l’actitud passiva que s’ha acabat imposant en el concert clàssic tradicional, sinó per ser ballat, per girar, voltar, i fer volar els peus amb un bon *footwork* i amb tot el *bouncing*.

Penseu que les llegendàries big bands nord-americanes que, a partir dels anys vint del segle passat, tocaven aquestes músiques als *Ballrooms* de Nova York (com el Savoy, el Cotton Club, o més tard el Birdland) tenien al davant no pas un auditori assegut que els escoltava respectuosament, sinó una tropa de balladors riallers i embogits que seguien amb tot el seu cos aquells ritmes negres i suggestius convertits en balls de moda, com el *Lindy Hop*, el *Charleston*, el *Shag*, el *Blues*, el *Tap Dance*, o el *Boogie Woogie*, allò que coneixem genèricament com a *Swing*. És a dir, tot el que sentirem avui no és música de concert, sinó de ball, i va ser concebuda, programada i interpretada per ser ballada; però té tanta categoria musical que simplement escoltar-la també és tot un plaer. Perquè algunes de les cançons d’aquest gènere són autèntiques obres mestres de la música, a l’alçada dels grans clàssics de la història, i sense res a envejar als venerats valsos d’Strauss o als refinats *lieder* de Schubert: tot té el seu moment i el seu espai.

Un altre element disruptiu de la vetllada d’avui (em resisteixo a anomenar-la concert!): les big bands que tocaven aquesta música (les dels mítics Count Basie, Duke Ellington, Artie Shaw, Benny Goodman, Chick Webb o Cab Calloway) mai anunciaven el repertori ni donaven un programa de mà: tocaven allò que els venia de gust, allò que els demanava el cos i que s’esqueia en aquell moment precís. I seguint la lògica, el costum i l’esperit d’aquelles vetllades, La Locomotora Negra no tocarà totes les peces que figuren al programa que teniu entre mans, sinó una selecció; i potser en canviaran l’ordre, i fins i tot n’afegiran alguna que no hi és... I el públic (com el d’abans) ho rebrem amb la ment oberta i sense lligams, com una sorpresa, com un regal inesperat i excitant. De fet, un “ocellet” (trompeter) m’ha xiulat que hi sonarà una preciosa cançó que va interpretar Louis Armstrong al mític concert que va fer l’any 1955 al teatre Windsor de Barcelona... i que no és *swing*! Però com ells diuen, l’important no és pas què es toca, sinó com es toca: el pols, el batec, el tremp, el *flow*, aquell element rítmic magnètic i indescriptible que, amb tota seguretat, aconseguirà que tots els que compartim aquesta vetllada no puguem evitar moure el cos discretament (o no!) i seguir el ritme amb els peus constantment.

Tots els temes pertanyen al darrer treball discogràfic de l’orquestra, *Portraits & Postcards*, un homenatge a personatges cèlebres de la història del jazz i també a ciutats, barris o locals mítics d’aquest gènere musical. I no cal entrar en detalls de cada peça perquè ens els donarà tots durant la sessió el líder i fundador de la banda, en Ricard Gili. Toca parar l’orella i bellugar el cos!

Xavier Chavarria, musicòleg i crític musical

També et pot interessar

Tardes al Palau
Dimecres 5 de juny de 2019 – 19h
Sala de Concerts

Preu: 25 euros

Banda Municipal de Barcelona
José Rafael Pascual-Vilaplana, director

G. Gershwin: *Cuban overture* i *Un americà a París*
A. Copland: *El Salón México*
L. Bernstein: *Suite Candide* i *Slava – A political overture*

Amb la col·laboració de:

www.palaumusica.cat

Troba'ns a:

B 990-2019